

Arrest

nr. 42 529 van 28 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAJD TEYMOURI loco advocaat S. BUYSSE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 10 november 2007 het Rijk binnen en diende op 12 november 2007 een asielaanvraag in. Op 17 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten, van gemengde Oromo-Amhara origine te zijn en afkomstig te zijn uit Holeta Genet, gelegen in de regio Oromiya.

U heeft Ethiopië verlaten op 22 meskerem 2000 (3 oktober 2007) en op 12 november 2007 in België asiel aangevraagd.

Volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal was uw vader Birhanu Megersa bij ONEG of het "Oromo Liberation Front" (OLF). Uw moeder Genet Belachew sympathiseerde met hem. Er vonden regelmatig (wekelijks, om de twee weken) bijeenkomsten plaats van ONEG-leden in uw ouderlijk huis, onder het mom van sociale bijeenkomsten. U en uw zus Simret mochten deze bijeenkomsten niet bijwonen en werden naar Ambo of Addis Ababa gestuurd. Daarnaast zamelde uw vader geld in voor ONEG. Hij hield een registratieboek bij met een 300-tal namen van mensen die een bijdrage leverden. U weet niet wat hij met het ingezamelde geld deed.

Uw vader werd vaak meegenomen, meestal tijdens de 20 ginbot viering en soms gedurende één week, soms langer, vastgehouden en fysiek mishandeld. Telkens doorzochten ze het huis. Op 3 tahesas 1999 (12 december 2006) werden u en uw vader thuis meegenomen door drie EPRDF-soldaten en naar het Mulugeta Buli militaire kamp gebracht. Jullie werden gedurende drie maanden vastgehouden in aparte cellen. U werd herhaaldelijk ondervraagd over de mensen die naar uw huis kwamen, en over de contacten en activiteiten van uw vader. Tijdens deze ondervragingen werd u mishandeld en verkracht. Omdat ze niets vonden en uw gezondheid sterk achteruitging, werd u vrijgelaten. Een week later kwam ook uw vader vrij omdat hij fysiek achteruitging ten gevolge van astma. Na uw detentie vertelde uw vader u hoe u in zijn afwezigheid voor de zaak (winkels voor landbouwproducten en een boerderij) moest zorgen en hoe u de bijdragen aan ONEG moest bijhouden in het registratieboek.

Op 22 ginbot 1999 (30 mei 2007) werden uw ouders thuis neergeschoten door EPRDF-soldaten. De burens verwittigden de politie en uw ouders werden naar het ziekenhuis gebracht, maar uw vader was op slag dood en uw moeder overleed een maand later. Drie dagen later werd u ontboden op het politiekantoor van Kebele 02; u moest er een document ondertekenen waarin stond dat uw ouders werden neergeschoten omdat ze aanstuurden op geweld. De EPRDF-soldaten beweerden dat ze uw vader uit zelfverdediging hadden neergeschoten, maar uw vader had geen wapens. U hoorde niets meer van een politieonderzoek naar de dood van uw ouders. Na hun overlijden raakten u en uw zus geïsoleerd. De klanten van uw vader bleven weg en mensen durfden niet meer naar jullie toe te komen. U kreeg een oproepingsbrief van de politie; u moest zich op 25 sene 1999 (2 juli 2007) aanbieden op het politiekantoor van Kebele 02. Vrienden van uw vader, een zekere Merena en Yadete raadden u aan hier niet op te gaan en het land te verlaten. Tot uw vertrek uit Ethiopië was geregeld, verbleef u afwisselend in Shashemene en Awassa. Op 22 meskerem 2000 (3 oktober 2007) verliet u Ethiopië en reisde u naar Nairobi, Kenia. Na een verblijf van ongeveer één maand in Nairobi nam u het vliegtuig naar België, vergezeld van een smokkelaar genaamd Abdi.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een "vrees voor vervolging" in de zin van de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van de betrokkenheid van uw ouders bij ONEG of het "Oromo Liberation Front" (OLF) zou vervolgd zijn door de Ethiopische autoriteiten.

Daar de betrokkenheid van uw ouders bij het OLF aan de grondslag ligt van de vervolging waarvan u het slachtoffer werd, mag worden verwacht dat u meer informatie kan geven over deze beweging, en dat u zich met betrekking tot de ideologie/doelstellingen van het OLF niet beperkt tot loutere algemeenheden zoals "om de Oromo te bevrijden van de voortdurende onderdrukking, ze worden als tweederangsburgers beschouwd in hun eigen land" (zie gehoorverslag CGVS, p. 10-11).

U verklaarde dat uw vader reeds onder het militaire bewind (het DERG-bewind) lid was van het OLF; dat uw moeder met hem sympathiseerde; dat uw vader bij ongeveer 300 mensen geld inzamelde voor het OLF; dat er in uw ouderlijke woning regelmatig bijeenkomsten werden gehouden met andere OLF-leden; en dat uw vader vaak werd opgepakt. Voorts stelde u op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u zelf ook sympathiseert met het OLF: u verklaarde, vooral sinds uw ouders werden gedood, meer te willen weten over het OLF en zoveel mogelijk te willen bijdragen (zie gehoorverslag CGVS, p. 30). In het licht van bovengaande verklaringen – de jarenlange actieve steun aan het OLF door uw ouders én uw eigen interesse in deze beweging – is het dan ook uiterst merkwaardig dat u niet beter geïnformeerd bent. U verklaarde immers niets te weten over het OLF (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Zo wist u in het geheel niet wanneer het OLF werd opgericht en kende u geen enkele leider van de beweging (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U bleek evenmin te weten dat het OLF in mei 2006 een nieuwe oppositionele groepering vormde, met name de "Alliance for Freedom and Democracy" (AFD) samen met de "Coalition for Unity and Democracy Party" (CUDP), de "Ethiopian People's Patriotic Party" (EPPF), het "Ogaden National Liberation Front" (ONLF) en het "Sidama Liberation Front" (SLF) (zie gehoorverslag CGVS, p. 30; en informatie in het administratieve

dossier). U verklaarde verkeerdelijk dat de OLF-vlag uit een rood-geel-rode achtergrond bestaat met in het midden een boom en daar bovenop een ster, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat de OLF-vlag bestaat uit drie horizontale strepen met de kleuren rood-groen-rood als achtergrond met daarop een boom met een gele rand en een ster (zie gehoorverslag CGVS, p. 29; en informatie in het administratieve dossier). Toen u werd gevraagd naar namen van andere Oromo-partijen, kon u er slechts één geven: het OPDO (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Uw gebrek aan kennis betreft de kern van uw asielrelaas en brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in het gedrang.

Bij uw bewering dat uw ouders op 22 ginbot 1999 (30 mei 2007) thuis werden vermoord door EPRDF-soldaten kunnen bovendien enige vraagtekens worden geplaatst. Uiteenlopende verklaringen hieromtrent zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

Bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat militairen die dag naar uw huis kwamen, uw vader mee naar buiten namen en neerschoten. Vervolgens ging uw moeder ook naar buiten en werd zij ook neergeschoten (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal verklaarde u in eerste instantie dat de militairen 's avonds laat naar uw huis kwamen, uw vader naar buiten riepen en na enige discussie in het hoofd schoten (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Vervolgens beweerde u dat uw ouders in de woonkamer werden neergeschoten (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Dergelijke incoherente verklaringen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn/haar asielaanvraag, van in het begin van zijn/haar asielprocedure de feiten die de oorzaak waren van zijn/haar vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofd van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal legde u bijkomende documenten neer ter staving van het overlijden van uw ouders. Het betreffen twee uitnodigingen voor een herdenkingsmis voor Berhanu Megeressa en Genet Belachew, respectievelijk op 2 hamle (9 juli) en 29 hamle (6 augustus) en een begeleidende brief van de priester dd. 10 hamle 2000 (17 juli 2008), waarin het overlijden van uw ouders wordt bevestigd. Deze documenten volstaan echter niet om de aangebrachte feiten te staven. Ze vermelden immers niets over de oorzaak of omstandigheden waardoor uw ouders om het leven zijn gekomen. Bovendien moeten documenten, om enige bewijskracht te hebben, ondersteund worden door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is. Daarenboven is het merkwaardig dat de enveloppe van toezending van deze documenten de datum 16/7/0... (waarschijnlijk 2008 aangezien het document per brief van 29 juli 2008 aan het CGVS werd overgemaakt door uw advocaat) vermeldt als verzendingsdatum, terwijl de brief van de priester gedateerd werd op 10/11/2000, wat overeenkomt met 17/7/2008 in de Europese kalender. Bijgevolg kan ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze documenten.

Bovenstaande vaststellingen laten toe ernstige vraagtekens te plaatsen bij uw beweringen dat uw ouders door EPRDF-soldaten werden vermoord omdat ze sympathiseerden met het OLF, en dat u zelf ook zou vervolgd zijn door de Ethiopische autoriteiten omwille van hun banden met het OLF.

Ook vage en bedenkelijke verklaringen omtrent uw reisweg komen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede.

Met betrekking tot uw reisweg en de daarbij gebruikte documenten dient vastgesteld te worden dat uw gebrek aan kennis ter zake niet ernstig is. Zo verklaarde u dat u vanuit Nairobi, Kenia, met een vals paspoort met het vliegtuig via Amsterdam, Nederland, naar België reisde (zie verklaring DVZ, punt 34 en gehoorverslag CGVS, p. 28-29). U kon evenwel geen details geven over het paspoort waarmee u reisde. U wist niet onder welke nationaliteit, noch onder welke naam u reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Gelet op het risico dat u zou hebben genomen om bij binnenkomst in de Schengenruimte aan controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans van u worden verwacht dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken (zie informatie in het administratief dossier). Bovendien kon u geen reisbescheiden (een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket) voorleggen, waardoor iedere controle van uw reisweg onmogelijk wordt. Bovenstaande observaties roepen dan ook ernstige twijfels op met betrekking tot de manier waarop u beweert uw land verlaten te hebben.

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze aan.

Aldus bent u er niet in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. U heeft, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw relaas, evenmin elementen aangebracht waaruit blijkt dat er in uw hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte dient vastgesteld te worden dat geen van de door u ter staving van uw asielrelaas voorgelegde documenten van die aard zijn om bovenstaande argumentatie te wijzigen.

Uw Kebele identiteitskaart (afgegeven op 23 yekatit 1998/2 maart 2006 door Kebele 02, Hoolata) doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, aangezien uw identiteit hier niet ter discussie staat.

De oproepingsbrief van de politie (dd. 22 sene 1999/29 juni 2007) kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten ondersteund te worden door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is.

Wegens een gebrek aan documenten ter zake kan uw reisweg niet worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster legt een identiteitskaart neer ter adstructie van haar voorgehouden identiteit. Ze beweert nooit een eigen paspoort te hebben gehad (verslag DVZ, 28.11.2007, p.7) en zou met een vals paspoort naar Europa zijn gereisd. Verzoekster adstrueert haar reisweg echter niet terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk.

3.2. De Commissaris-generaal oordeelt terecht dat verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg evenmin kunnen overtuigen. Verzoekster heeft geen kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het valse paspoort waarmee ze de douane passeerde (gehoorverslag CGVS, 19.05.2009, p.29). Verzoekster kan geenszins overtuigen waar zij stelt *“dat haar passeur heel de tijd met haar is meegereisd, en haar het paspoort enkel overhandigde bij checkpoints (nota's p. 29), dat zijzelf zich niet bewust was van het risico om bij binnenkomst in de Schengenruimte aan controles en ondervragingen te worden onderworpen, en zich daarom niet heeft voorbereid op deze eventualiteit, en haar passeur haar daar ook niet attent op gemaakt heeft.”* Verzoekster gaat voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover verzoekster verklaart deze te hebben kunnen omzeilen dient zij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Dit is niet het geval. Dat zij de smokkelaar niets mocht vragen (gehoorverslag CGVS, 19.05.2009, p.29) kan niet overtuigen nu niet de smokkelaar maar de

grensinspectie de vragen stelt en verzoekster zoals alle passagiers zich persoonlijk en zelfstandig dient aan te bieden bij de grenscontrole. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid identiteitsdocumenten voor te leggen.

3.3. De Commissaris-generaal hecht geen geloof aan het voorgehouden asielrelaas omdat verzoekster het politieke activisme van haar ouders niet aannemelijk maakt aangezien haar kennis van het OLF en andere Oromo-partijen onvoldoende is, en zij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de omstandigheden waarin haar ouders gedood werden. Verzoekster voert aan *“dat, zoals zij verklaarde t.a.v. het Commissariaat generaal, zij slechts ontdekt heeft dat haar vader lid was van OLF nadat hij was gedood, dat, als andere leden van OLF naar het huis van verzoekster kwamen, het onder voorwendsel van sociale bezoeken was”* en *“dat verzoekster geen zelfstandige interesse of sympathie had voor het OLF, maar slechts na de dood van haar ouders de behoefte heeft gevoeld om meer over het OLF te weten.”* Verzoekster stelt verder dat zij *“toch wel op een aantal vragen m.b.t. OLF heeft kunnen antwoorden, dat zij o.m. wist dat het OLF een gewapende vleugel had en een kantoor in Eritrea, dat als er incidenten waren in Ethiopië dit altijd aan de OLF werd toegeschreven, dat elke dag OLF minstens eenmaal op het TV-nieuws vermeld werd”* en dat ook haar beschrijving van de vlag van het OLF *“toch goed met de werkelijkheid overeenkomt”*. Verzoeker meent dat zij tevens de vragen aangaande de doeleinden van het OLF en andere partijen afdoende heeft beantwoord en wijst erop dat er wat de doeleinden betreft *“niet naar verdere details werd gevraagd”* en wat de andere Oromo-partijen betreft dat zij *“de OPDO als voorbeeld heeft gegeven (...), zonder dat haar daarna naar andere partijen werd gevraagd”* en *“dat men al een politicoloog moet zijn om de coalitiepartners met naam en afkorting te kennen die door de bestreden beslissing uit de landendocumentatie worden overgenomen zonder dat daar één vraag aan verzoekster over gesteld is geworden.”*

3.3.1. Aangezien verzoekster haar asielaanvraag steunt op het politieke activisme van haar familie kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij dit voldoende kan toelichten. Verzoekster beweert dat haar beide ouders politiek actief waren. Haar vader was lid van het ONEG, was verantwoordelijk voor het organiseren van bijeenkomsten en het ontvangen van partijbijdragen, en had dus een belangrijke functie en hoge positie binnen de partij. Het is dan ook niet geloofwaardig dat verzoekster geen weet had van de politieke activiteiten, temeer nu bijna wekelijks partijbijeenkomsten bij haar thuis plaatsvonden. Verzoeksters verklaringen zijn bovendien tegenstrijdig waar zij enerzijds stelt aangaande de politieke activiteiten van haar vader *“ik ken de details n[iet] ik weet dat enkele v[an] z'n medeleden n[aa]r ons huis kwamen”* en aangaande zijn lidmaatschap van het ONEG *“we ontdekten het nadat hij gedood w[er]d op beschuldiging van lidmaatschap”* (gehoorverslag CGVS, 19.05.2009, p. 4), doch anderzijds dat haar vader haar informeerde over zijn politiek activisme nadat ze was opgepakt, en haar zelfs instructies gaf om het registratieboek van het ONEG te beheren bij zijn afwezigheid *“hij vertelde het ons niet tot ik w[er]d opgepakt (...) waarschijnlijk omdat hij vreesde dat we het aan anderen zouden vertellen omdat dergelijke politieke activiteiten risicovol zijn (...) hij vertelde me hoe ik voor de zaak moest zorgen en de vertrouwelijke documenten die bij ons thuis lagen voor het geval hij opgepakt werd.”* (gehoorverslag CGVS, 19.05.2009, p. 5).

3.3.2. Dat haar vader zijn politieke activiteiten clandestien verrichtte, biedt hoe dan ook geen aannemelijke verklaring voor verzoeksters manifeste onwetendheid, aangezien verzoekster zelf aangeeft dat zij ook in politiek geïnteresseerd was, in het bijzonder door de dood van haar ouders *“ik sympathiseerde met ONEG” (...)* vooral *sinds m'n ouders w[er]den gedood wil ik meer weten over ONEG en zoveel als mogelijk bijdragen.”* (gehoorverslag CGVS, 19.05.2009, p. 30). Het is dan ook niet ernstig dat verzoekster anderzijds verklaart *“ik weet niets over ONEG”* (gehoorverslag CGVS, 19.05.2009, p. 10) en elementaire gegevens als de oprichting, leiding en organisatie van de partij niet in het minst kan toelichten terwijl haar vader er deel van uitmaakte. De summiere en zeer algemene kennis waar het verzoekschrift op wijst kan bezwaarlijk verzoeksters beweerde afkomst uit een uitgesproken politieke familie, waar politieke activisten aan huis kwamen, aannemelijk maken. Dergelijke kennis, zoals verzoeksters beschrijving van de vlag van het OLF, die overigens niet geheel correct was, kan geen specifieke verbondenheid met het OLF aantonen. Wat haar kennis van politieke partijen betreft repliceert verweerder terecht *“dat van verzoekster geenszins werd verwacht dat zij de coalitiepartners van het OLF, met naam en afkorting zou kennen, maar wel dat zij weet dat het OLF met andere partijen een coalitie is aangegaan.”* Dat er onvoldoende zou zijn doorgevraagd blijkt geenszins uit het uitgebreide gehoorverslag, temeer aangezien verzoekster het merendeel van de vragen niet kon beantwoorden en

zelf herhaaldelijk uitdrukkelijk wees op haar onwetendheid. Zo kwam verzoekster bij de open vraag “Wat weet u van ONEG?” niet verder dan “Ik weet niets van ONEG” en enkele algemeenheden (CGVS-verhoor p. 10). Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor haar quasi absolute onwetendheid aangaande het ONEG. Haar beweerde vervolging, verkrachting en mishandeling naar aanleiding van het activisme van haar familie voor deze partij kan dan ook niet overtuigen.

3.4. Verzoeksters incoherente verklaringen aangaande de dood van haar ouders ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoekster stelt dienaangaande “*dat, zoals zij verklaarde t.a.v. het Commissariaat-generaal, zij de schietpartij niet heeft zien gebeuren, maar enkel de schoten heeft gehoord en daarna vanuit de veestal naar het huis is gelopen waar haar ouders beschoten waren. (p.21), terwijl op het interview niet verder werd getracht om een juiste reconstructie te maken van wat verzoekster mbt. de gebeurtenissen zelf heeft waargenomen en wat zij van anderen, o.m., van haar moeder die nog een maand heeft geleefd, heeft vernomen, dat het aldus geen tegenstrijdigheid is dat haar vader aanvankelijk door soldaten werden buitengeroepen, maar dat de moordpartij daarna in de woonkamer is gebeurd, dat deze gang van zaken duidelijk zou geworden zijn wanneer op het interview de juiste opeenvolging van de gebeurtenissen zou zijn nagegaan.*”

3.4.1. Verzoekster tracht in het verzoekschrift haar tegenstrijdige verklaringen te verzoenen doch gaat eraan voorbij dat de tegenstrijdigheid grondslag vindt in het dossier. Verzoekster verklaarde aanvankelijk “*ze namen mijn vader mee naar buiten en dan hoorden wij een schot*” (vragenlijst, p.2) en “*ze kwamen 's avonds laat riepen m'n vader naar buiten (...) er w[as] een confrontatie met m'n vader na enige discussie w[er]d een pistool afgevuurd op z'n hoofd*” doch nadien “*toen ik erheen ging , w[as] de grond bedekt met bloed. Uw ouders w[erden] neergeschoten in de woonkamer? Ja*” (gehoorverslag CGVS, 19.05.2009, p.20). Verzoekster kan bezwaarlijk de flagrante tegenstrijdigheid verklaren doordat de voorgehouden feiten ter verhoor onvoldoende behandeld of gereconstrueerd werden. Het is niet ernstig dat verzoekster incoherente verklaringen aflegde over een dermate ernstig en zwaarwichtige gebeurtenis als de dood van haar ouders. Dergelijke feiten zouden in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan, zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoeksters verdere leven. Verzoeksters vader had een publieke functie binnen zijn partij en haar moeder zou ook politiek actief geweest zijn, het is dan ook niet aannemelijk dat hun overlijden niet bekend gemaakt werd door de partij of in partijstukken terug te vinden zijn, noch dat de mensenrechtenorganisaties hiervan niet rapporteren.

3.5. De authenticiteit van neergelegde documenten over het overlijden van verzoeksters ouders kan niet overtuigen nu ze van een latere datum zijn dan de briefomslag waarin ze werden opgestuurd. Verzoeksters opmerking in dit verband dat “*iedereen zich wel al eens vergist in de datum van de huidige dag*” doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster stelt “*dat het evident is dat deze de oorzaak of omstandigheden van de dood van haar ouders niet vermelden, gezien ze juist uitgelegd had dat de autoriteiten dit wilden verbergen (...) dat aldus de overlijdensaktes haar relaas niet bewijzen, maar er volledig consistent mee zijn, en het aldus versterken*” en gaat derhalve voorbij aan de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen en het voorgehouden asielrelaas. Ook wat de oproepingsbrief van de politie betreft benadrukt de Raad dat dergelijke documenten om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat in casu geenszins het geval is. Verzoeksters relaas komt verzonnen voor.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet maar werkt dit middel niet nader uit. Verzoekster voert enkel aan dat “*Ethiopië komt uit een lange periode van militaire dictatuur en er is nog steeds een gewapende strijd door rebellerende groepen aan de gang, met alle gevolgen van dien voor moordpartijen en onveiligheid voor de burgers, zodat verzoekster zich kan beroepen op de subsidiaire bescherming voorzien in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet*” zonder nadere toelichtingen.

4.2. In zoverre verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c Vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. Verzoekster toont geenszins aan dat er thans in Ethiopië dergelijk gewapend conflict aan de gang is. In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming verder beroept op dezelfde feiten als voor de asielaanvraag maakt zij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet, aannemelijk.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en tien door :

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK